

Pomladno cvetje. (M. Jama.)

Knez Ljudevit.

(Zložil A. Hribar.)

(Dalje.)

Novi uki.

Ko zeleni prst razgrne
Vesna v lozi in livadi,
Z juga se skrjanec vrne,
Pesem poje po navadi.

Slavec tudi, kakor lani,
V grmu vbira svoje glase,
Tudi drugi ptiči znani
Žvrgolé, kot prejšnje čase.

V krškem doli reka Krka,
Kot poprej, iz tal privreva;
Sloko čez slapove zdrka,
Kakor lani, v svet šumeva.

V dolu loza Svetovita,
Kakor lani je zelena,
Kakor lani je čestita,
Kakor lani okrašena.

V štirokotu sredi gaja
Štiri so drevesa blizi,
Véjevje se njihno spaja,
Debla so kot noge mizi:

Hrast orjaški, javor bleđi,
Mehka lipa, bukev siva;
Mej drevesi pa na sredi
Žrtvenik kamniten biva.

Pod drevesi na okrožji
Pa so kipi razvrščeni,
Stari kipi, kipi božji,
S svetlim zlatom pozlačeni.

Mnoge kdaj so jance žgali
V božjo čast nad žrtveniki,
Zdaj pa vsi so izostali
Lepih bogov svečeniki.

Trlo se je ljudstva todi
Še pred malo, malo leti;
Zdaj pa le kak stavec hodi,
Redkoma se kres posveti.

Lepo bilo je, ko z grada
Svitozor in Diva zala,
Varnin sin in hčerka mlada,
Svečeništvo sta ravnala.

Mah na žrtveniku v logi,
Trava zdaj v podnožji rase,
Brglez gnezdi v tajnem rogi,
Jelen se v svetišči pase.

Kje so, kje so zlati časi,
Kje je krško ljudstvo verno,
Kje so svetih pesmij glasi,
Kje češčenje mnogoterno?

Kam je z grada knežič mladi,
Ki je Svetovitu v logi
Na proletji po navadi
Skrb imel za vino v rogi?

Kje je hčerka z grada mila,
Ki je brala nežno cvetje,
V šopke ga in vence vila
Svetim kipom na proletje?